

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 105. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558204800/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Rygget ikke farer med Tant i hvad det melder om hendes Dydelighed og elskelige Skikkelse, saa udforsk nøie hendes Sindslag til mig, førend du melder et Ord om min kjerlige Hu til hende! og mærker du, at det er sandt, hvad Hermand Balke engang i halv Spøg lod sig forlyde med, at jeg har et godt Navn og staaer vel anskreven hos den skønne Kongedatter, saa indled Sagen med hende og Faderen med den Klogskab og Føinhed, jeg tiltroer dig, og saaledes, at du, hvis et Afslag kunde befrygtes, itide kan dreie af og træde tilbage, uden at bringe mig et Svar, som vilde krænke min kongelige og ridderlige Ære!»

«Et vanskeligt Hverv, min Herre og Konge! – svarede Junker Strange og trak paa Skuldrene – jeg skal altsaa baade beile og ikke beile for Eder, baade skaffe Eder en Brud og staae inde for, at hun behager Eder, naar I seer hende, og at ikke Vinden imidlertid vender sig, og I forandrer eders Tanker. Kun i dette Stykke stoler jeg ikke paa eders Standhaftighed, Herre Konge!»

«Gudsød! vil du fornærme mig, Strange! – sagde Valdemar heftigt og foer op – vil du gjøre mig til et ustadigt vankelmødig Barn, som ikke selv veed hvad det vil?»

«Jeg adlyder punktig, Herre Konge! det forstaaer sig – svarede Junker Strange og bukkede – bliver I vred, tør jeg intet Ord sige mere. Jeg glæder mig af Hjertet til eders Beslutning, og det vistnok lykkelige Valg, I har truffet; men erindrer I, Herre! hvorledes I var tilmode, da Forlovelsen med Keiserens Søster var bragt istand – og hvor let om Hjertet I blev, da I var vis paa aldrig at see hende?»

«Det var en anden Sag, Strange! dennegang griber jeg ikke efter Lykken iblinde og dennegang er I Hjertet med i Spillet.»

«Øinene, Herre Konge! dog kun paa anden Haand, som jeg seer, og Ørene og den Billedbog, I er fød med i Hovedet – men jeg seer I bliver vred igjen, Herre! jeg tier og adlyder; men advaret Eder har jeg. Vogt kun eders Hjerter i ni Uger! Var det ikke bedst, om I beholdt Billedet? Herre Konge!»

«Troer du, jeg er slig en Træl af mine Øine – og saa kold og phantasielos, at jeg nogensinde kunde glemme dette Ansigt, om jeg saa aldrig saa det mere i Verden? – Tag det! – jeg skal vise dig, at jeg ogsaa i dette Strykke er standhaftigere, end du troer. Endnu et Blik kun i disse Øine! – see saa – forvar det nu! – det Engleasyn skal nu ingen Lysets eller Mørkets Aand udslette af min Sjæl!»